

So Many Roads

In de jaren zestig kon alles, zeggen wij ouwe jongens vaak tegen elkaar. Zelfs als het niet mocht, kon het. Wij waren erbij, godzijdank. We maakten een tijd mee die niemand ons meer kan afpakken. De Blizzards horen bij die tijd. Net als mijn vriend George Herfkens die in 1968 als roadmanager bij de band ging werken. Een carrière als elektricien in de knop gebroken, zonder een seconde spijt. Ook toen hij al lang bij de Blizzards weg was, bleek alleen al het noemen van de naam van de band vele deuren te openen. 'So many roads to travel, so many ways to go', zong Muskee op *Groeten uit Grollo*. Wat wil een Asser jongen van negentien nog meer...

"Samen met Bertus de Vroome zit ik voorin de bus, zo'n beetje elke dag. Bertus rijdt altijd. In die tijd krijgen we een spiksplinternieuwe Van Hool-bus, de mooiste bus van alle Nederlandse bands. Daarvoor zijn we op pad geweest met twee Ford Transits. Onze Van Hool-bus heeft vliegtuigstoelen en een ingebouwde stereo-cassetterecorder, wie heeft dat in die tijd? Na een week hebben de jongens al ruzie over de muziek. 'Whole Lotta Love' van Led Zeppelin, Muskee wil het uit hebben of juist aan. Einde cassette recorder in elk geval. Manager Jan Venhuizen wil het ding niet laten maken. Het heeft geen zin, het kost alleen maar geld, zegt-ie."

Het Nederland van nu lijkt in niets meer op het Nederland van het eind van de jaren zestig. Snelwegen had je alleen in het Westen, de A28 hield ergens bij Zwolle op: 'I travelled highways, don't you know that I travelled the byways too', aldus Muskee halverwege *So Many Roads*. Als je 's nachts moest tanken, moest je langs Arnhem. Daar was een taxibedrijf waar je zo laat nog kon tanken. Als ze Deinum, La Faille en Van der Vegt in Zwolle hadden afgeleverd, waren ze om een uur of drie, vier in Assen terug.

"In mijn herinnering zijn we in die tijd altijd onderweg. Jan Venhuizen boekt alles wat te boeken valt. Zaterdagavond spelen in de Berchmans Sociëteit in Maastricht, dan zondagmiddag in Parkzicht in Veendam, snel inpakken en dan meteen door om ergens in Holland 's avonds nog een keer te spelen."

"Meestal moet ik de gage beuren van de zaalhouder. Alles gaat contant, de helft aftikken in de pauze – je weet immers maar nooit – en de rest na afloop. Je beurt vooral briefjes van een rijksdaalder en vijf gulden uit de kassa, nat van het bier. We krijgen zo'n 1250 tot 1750 gulden per optreden, dus loop ik altijd met een paar honderd briefjes en heel veel kleingeld in de zakken."

"Als we in Rotterdam spelen, gaat Muskee altijd even naar Oma. Die twee hebben een speciale band. Feitelijk is Harry door zijn grootmoeder opgevoed en op een gegeven moment is ze naar Rotterdam verhuisd. De Vroome en ik gaan altijd mee. Oma heeft dan macaroni klaar staan. Ze maakt het warm met een compleet pakje roomboter in de koekenpan. De Vroome en ik krijgen een bord

vol. Muskee eet er weinig van, Oma heeft een paar flesjes bier voor hem in huis. 'De jongens moeten goed eten', zegt Muskee en Oma schept onze borden nog een keer vol. We zien haar Harry stiekem een tientje zakgeld toe stoppen. Soms gaat Oma mee als we in de buurt spelen. Als we op de opening van De Doelen staan, zit ze op de eerste rij. 'Dat is mien oma', wijst Harry na het eerste nummer."

In Amsterdamse Hazenstraat kwam Harry Muskee regelmatig in de studio van Claude Vanheye. Vanheye was op dat moment de bekendste Nederlandse popfotograaf die in 1969 bij John Lennon en Yoko Ono in het Hilton aan het voeteneind van het bed zat.

Muskee kwam echter vooral voor Carla V die behalve de vriendin van Claude ook kledingontwerpster was. Later zou zij beroemd worden door de strakke leren pakjes die ze voor Jerney Kaagman van Earth & Fire maakte. Op dat moment had Carla V voor zo'n beetje de hele mannelijke popscene cowboyjasjes gemaakt en Muskee wilde uiteraard ook zo'n suède jas met franjes. Na veel passen en meten had Carla de jas klaar. Muskee had hem een tijdlang zo'n beetje dag en nacht aan.

Op een dag was de jas hem te klein geworden: 'Herfkens, wil jij 'm hebben?' Maar ook bij George kwam de cowboyjas na verloop van tijd om dezelfde reden in de kast te hangen. Later schonk George hem aan het Drents Museum waar de jas een prominent plekje kreeg op de grote tentoonstelling 'Window of my eyes' in 2016.

Eind jaren zestig had Nederland nog buitenland. Om daar te komen moest je de grens over. Een bont gezelschap als de Blizzards vroeg om de nodige plichtsbetrachting van de kant van het douanepersoneel. Zelfs toen Herman Brood de band al lang en breed weer verlaten had...

"Om een uur of drie 's nachts komen we op weg terug uit Hannover bij de grens in Nieuweschans, in die tijd de enige grensovergang in het Noorden die 's nachts open blijft. De Vroome stopt en er komt een jonge douaneman op de bus af. Hij bestudeert de pasporten en de andere papieren en zegt dan doodleuk dat we de zaak moeten uitpakken. Plotseling hoor ik Muskee achter me, kennelijk net wakker geworden: 'Volgens mij ben jij d'r één van Dillerop. Het lijkt me dat we wel door kunnen.' Dillerop is in die tijd een berucht politieagent in Assen met een grote bouwvier. Muskee kent 'plietsie' Dillerop of zijn hond kennelijk goed. Zoon Dillerop zegt in elk geval: 'Gaat u maar verder, heren!' Even later is Muskee weer in diepe slaap."

Nog een verhaal over een hond en de grens. Het speelde zich op een middag af in Oberhausen toen de Blizzards op weg waren naar Düsseldorf en iemand in de bus in de krant had gelezen over de eerste Nederlandse hasjhond...

“Ineens komt er een douanier met een hond aan de riem onze kant op. We weten zeker dat dat die hasjhond moet zijn. Muskee sist in mijn richting: ‘Herfkens, heb jij je brood nog?’ Ik krijg van mijn moeder altijd twee boterhammen mee voor onderweg. Ik geef ze hem en ik hoor ‘m zeggen: ‘Kom jij ‘ns even bij Oom Harry kieken’. Even later zit de hond tevreden kwispelend naast hem. Muskee en honden, het is altijd een verhaal apart geweest.”

In 1972 stopte George Herfkens bij de Blizzards. De sfeer was weer ‘ns om te snijden en korte tijd later zouden de Blizzards uit elkaar vallen. Jan Dekker bood George aan in de TT-week in het café aan de Gedempte Singel te komen werken. George bleef een paar jaar bij Dekker hangen. Het was tijd om je te settelen. Door de omhoog geschoven ramen van het grote café klonken de laatste tonen van So Many Roads: ‘Even I travelled a hundred thousand miles, baby, I still don't know where to go’.

Bertus Boivin